

Валентина ПЕТРЕНКО: «Були успіхи і невдачі. Та головне, що я в житті перемогла!»

Весну Валентина ПЕТРЕНКО чекає, як кожна жінка, з нетерпінням. Ця тендітна пара року, коли від зимової сплячки прокидається природа, надихає її, наповнює душу теплом і радістю. Вселяє віру в краще, повертає до активного життя. А ще навіть нетлінні спогади про миті щастя.

– Весна мені завжди квітами пахне, – ділиться Валентина Володимирівна. – В прямому і переносному значенні. У нас вдома ніколи не було ні екібан, ні штучних квітів. Завжди тільки живі. Мій чоловік Володимир Петренко, талановитий художник, завжди умів мене здивувати. Навіть букетик із котиків міг перетворити на справжній шедевр мистецтва. Найчастіше любив дарувати гвоздики. Весною ж, коли ми практично кожних вихідних всією сім'єю виїжджали на природу, в хаті не переводилися проліски і конвалії. А два роки тому чоловіка не стало... Та не будемо про сумне. Нехай Володимир спочиває в Бозі на небесах, а нам треба жити далі. Головне – є для кого.

Валентині Петренко справді є для кого жити – для дітей, внучки. І, як вона їх називає, її дівчат, яким готова останню сорочку віддати. Створений нею ще далекого 1994 року Рівненський міський фізкультурно-спортивний клуб інвалідів «Геракл» став для неї другою ро-

з вже встигли влаштували турнір зі стрільби. Всі повернулися додому, надихнувшись позитивом.

Спілкування в «Гераклі», зі слів Валентини Петренко, не обмежується клубними справами. Тут кожен відверто ділиться своїм, тому Валентина Володимирівна знає про всіх усе – про успіхи, невдачі, проблеми... Вона практично живе їхнім життям. Якщо у когось біда, то вони ні до кого, – до неї звертаються.

– Ось буквально днями Света Кошин, яка, до речі, дуже гарно шие, вишиває, плете, попросила допомогти влаштуватися їй на роботу, – розповідає Валентина Володимирівна. – Вона мати-одиночка, сама виховує дочку-підлітка, бо чоловік аліментів не платить. Субсидії немає, тож мусить якось викручуватися зі скрутної ситуації.

Поруч із Валентиною Петренко багато таких дівчат і жінок, про яких їй хотілося б розповісти. Бо кожна – неповторна особистість. Багато з них працюють, мають сім'ї, отож клопотів вистачає. Але все одно приходять на тренування, плетуть, вишивають. Деякі рукотворні роботи виставляли у Верховній Раді. Члени клубу «Геракл» беруть участь в усіх заходах, які проводить місто й область. Завжди показують хороші результати у спортивних змаганнях, виборюючи призові місця на всеукраїнських змаганнях.

громадських засадах, пише гарні картини, які ми виставляли на парафесті та на виставці в обласній раді. Торік планували виставити її полотно у Верховній Раді, але карантин перешкодив.

Валентина Володимирівна навперербій, ніби боїться, що її зупинять, продовжує розповідати про своїх членкинь, а в самої очі аж горять:

– Не менш талановита й Люда Юрчук, яка довгий час перебуває в інвалідному русі. Так склалося, що, сама будучи інвалідом, вона доглядає маму-інваліда, сестру і її чоловіка, які також мають фізичні вади. Люда дуже гарні речі з бісеру виготовляє, бере участь у «Музейних гостинах», святі вулиці Поштової, парафесті та інших мистецьких заходах. Не можна обминути й Любу Чубик, яка свого часу зрештою займалася спортом, але

запропонували роботу в організації «Спорт для всіх». Хоч це не так і просто (потрібні певні навички, досвід), але вдалося знайти роботу для Наталі Стаховської. Допомогала Василеві Панчуку. Задоволений, не раз телефонував, дякуючи: «Йду за зарплатою і тебе, Валю, згадую. Завдяки тобі маю додаткову копійку до пенсії». Працевлаштувала й Галю Гаврилюк. А от у Свети Фостій (вона, до речі, мама трьох дітей) щось не склалося. Знаєте, не в кожному колективі можна прижитися.

– А буває так, що вам грубо відмовляють?

– Не часто, але трапляється. Був такий випадок, який стався ще тоді, як тільки почало працювати наше товариство. Його на все життя запам'ятала. Тоді була проблема з бензином для наших інвалідів, які на машинах їздили. Мій пер-

ше, що на душі було: «Ви знаєте, мені так оті багаті жебраки набридли! Навіть візка не можуть собі купити!» Я не для себе просила.

Валентина Петренко не тільки ніколи для себе нічого не попросить, а й розповідає з неабиякою охотою. А розповіді є про що. Наприклад, те, що бере активну участь у ветеранському русі ще з 1993 року, допомагала створити фізкультурно-спортивні клуби для осіб з інвалідністю в Дубно, Острозі та Рокитному. Очолуваний нею клуб «Геракл» 15 років поспіль є переможцем у номінації «Наша спортивна гордість». Була стипендіаткою міського голови Рівного та обласної ради, нагороджена нагрудним знаком Союзу організації інвалідів України, Почесною грамотою та Подякою Міністерства праці та соціальної політики, грамотою Національного комітету спорту інвалідів України та численними іншими відзнаками. А в жовтні минулого року Всеукраїнське об'єднання «Крайна» визнало її «Українською берегинєю».

Крім усього Валентина Володимирівна, будучи творчою натурою, пише вірші, вишиває. Її роботи свого часу були відзначені на виставці в Києві. Не менш вагомі здобутки Валентина Петренко має і в спорті. Не раз була чемпіонкою України і Європи зі спортивного орієнтування і армспорту. Зараз, щоправда, займається лише шахами і шашками.

– Десь виграла, десь програ-

турно-спортивний клуб інвалідів «Геракл» став для людей з фізичними обмеженнями ще однією рідною домівкою.

– Попри те, що клуб «Геракл» вважається фізично-спортивним, адже об'єднує півтори сотні людей з інвалідністю, – каже Валентина Володимирівна, – ми тут не просто тренуємося, а й проводимо своє дозвілля. Це для людей, яким здебільшого доводиться сидіти закритими, мов у шкарлупі, у чотирьох стінах, – як ковток свіжого повітря. Хоча стараюся якомога частіше вивозити членів нашого клубу на природу, де проводимо змагання з кульової стрільби, шахів і шашок, організуємо рибалки з ночівлею або просто відпочиваємо в лісі. Навіть у цьому році

чи призові місця на всеукраїнських спартакіадах.

– Ось взяти, для прикладу, Свету Фостій, котра і вірші пише, і музику. Сама й виконує свої пісні. Найбільше мені запала в душу її поезія «Ранок починається з кави». Світлана приходять на всі заходи, в тому числі й спортивні. Вона буквально всім цікавиться. Ірина Леошик працює лаборантом в лікарні. Вона – хороша спортсменка з настільного тенісу, чудова мама, яка сама виховує дитину. У неї різнобічні інтереси, в тому числі в'язання. Разом з нами завжди Галина Шубер, яка працює вчителькою у 12-й школі. Це чудова мама, яка виховує двох синів, сама інвалід і має чоловіка, прикутого до візка. Вона багато допомагає нам на

нути й Любу Чубик, яка свого часу завзято займалася спортом, але, на жаль, через погіршення стану здоров'я лікарі заборонили їй фізичні навантаження. Це людина від Бога – сама ростом невеличка, зате жвавенька, як той вогник. Скрізь і всюди встигає. А ще – вишиває, в'яже, виготовляє різні декоративні речі, любить працювати з бісером, майструє вітражні картини. Її роботи мали неабиякий успіх на виставці у Верховній Раді.

– Валентино Володимирівно, – все ж таки перебиваю співрозмовницю, – кажете, що намагаєтеся всіх, хто просить, працевлаштувати. Чи легко знайти їм роботу?

– Дякувати Богу, багатьох працевлаштувала. У нас, скажімо, трудився Міша Марчук, якому

ма з бензином для наших інвалідів, які на машинах їздили. Мені порадили звернутися до одного високосадовця. Заходжу до нього в кабінет. А на столі лежить розібраний кабан. Треба ж такому стати-ся, що в той самий момент із шафи висипалися пляшки з дорогим алкоголем! Прошу його. Мовляв, у нас люди на візках. То чи не могли б їм хоча б по кілька літрів бензину дати, щоб мали чим їздити. А він як накинувся на мене з криком: «Та ви жебраки! Та ви такі-сякі! Та як ви мені надоїли!» Я вийшла з кабінету, ковтаючи сльози. Втім, десь через місяць зустрічаю його на вулиці із загіпсованою ногою. А невдовзі приходять до мене його юрист і просить для свого боса інвалідний візок. Тоді не стрималася і сказала

– Десь виграла, десь програвала, – каже Валентина Володимирівна. – Та головне, що я в житті виграла. Найбільша мій здобуток – це моя сім'я і діти, яких народила, будучи інвалідом. Хоча не просто було народжувати після 12 операцій. Тепер маю гарних, здорових дітей, за яких не соромно. Син Олег Петренко – на Оствиці човни майструє. Хоча після закінчення університету його чекали у школі, але він пішов реалізовуватися іншим шляхом. З дочкою, яка з чоловіком і донькою живе окремо, любимо куховарити. Зять інколи телефонує і каже: «Дякую, мамо, що гарно дочку виховали. Хороша господиня». Це, погодьтеся, – і є те щастя, якого кожна жінка прагне.

Василь ГЕРУС